

Bir Kahramanlık Destanı:

Milli Mücadele

BAYRAK İNMEZ

Metafor
Çocuk

On kitaplık “**Bir Kahramanlık Destanı: Milli Mücadele**” serisinin yayın ve telif hakları Metafor Yayıncılığa aittir.

Yazan

Tuna DURAN

Resimleyen

Murat SEVİNÇ

Sertifika Nu.

49510

BASIM YERİ

Korza Basım

Metafor
Çocuk

Mutlu Mahallesi İmam Alim Sultan Caddesi No:101 MAMAK/ANKARA

Tel: 0 505 442 78 13

www.metaforyayinlari.com

Köy Meydanı

Güneşi bol, yiğidi cesur olan Osmaniye’de güneş batmak üzereydi. Havanın kararması ile köy meydanında birden oluşan kalabalığı ilk fark eden Ökkeş oldu. Arkadaşlarına dönüp konuşmaya başladı:

– Haydi, meydana gidelim! Ağalar toplanıyor.

Ökkeş de diğer çocuklar da Fransız işgalinden beri çok öfkeliydi. Yaşadıkları yer olan Çardak köyü, Osmaniye’ye çok yakındı. Her gün gelen haberler, herkesi mutsuz ediyordu. Fransızlar, yüzlerce yıllık Türk yurdunu işgal etmiş, bu da yetmemiş halka zulmetmeye başlamıştı. İstedikleri kişinin malına el koyuyor, istedikleri kişiyi de hapse atıyorlardı. Durduk yere insanların canına bile kıyıyorlardı. Peki ama neden böyle yapıyorlardı? Ökkeş de diğerleri de bu soruyu sorup dururdu. Ökkeş’in merak ettiği başka bir olay daha vardı. Bu da Osmaniye’de Fransızların yanı-

na geçen bazı kişilerdi. Senelerdir bu topraklarda yaşayan bazı kişiler de Fransızlarla bir olmuştu. Bu durum şehir içinde çatışmalara sebep oluyordu. Oysaki işgalden önce herkes mutlu bir şekilde yaşıyordu. İşte tüm bu nedenlerden dolayı Ökkeş, uzun zamandır endişeliydi. Vatanı kurtarmanın bir yolu olduğunu dşnyordu. Bunu da her yerde söylüyordu.

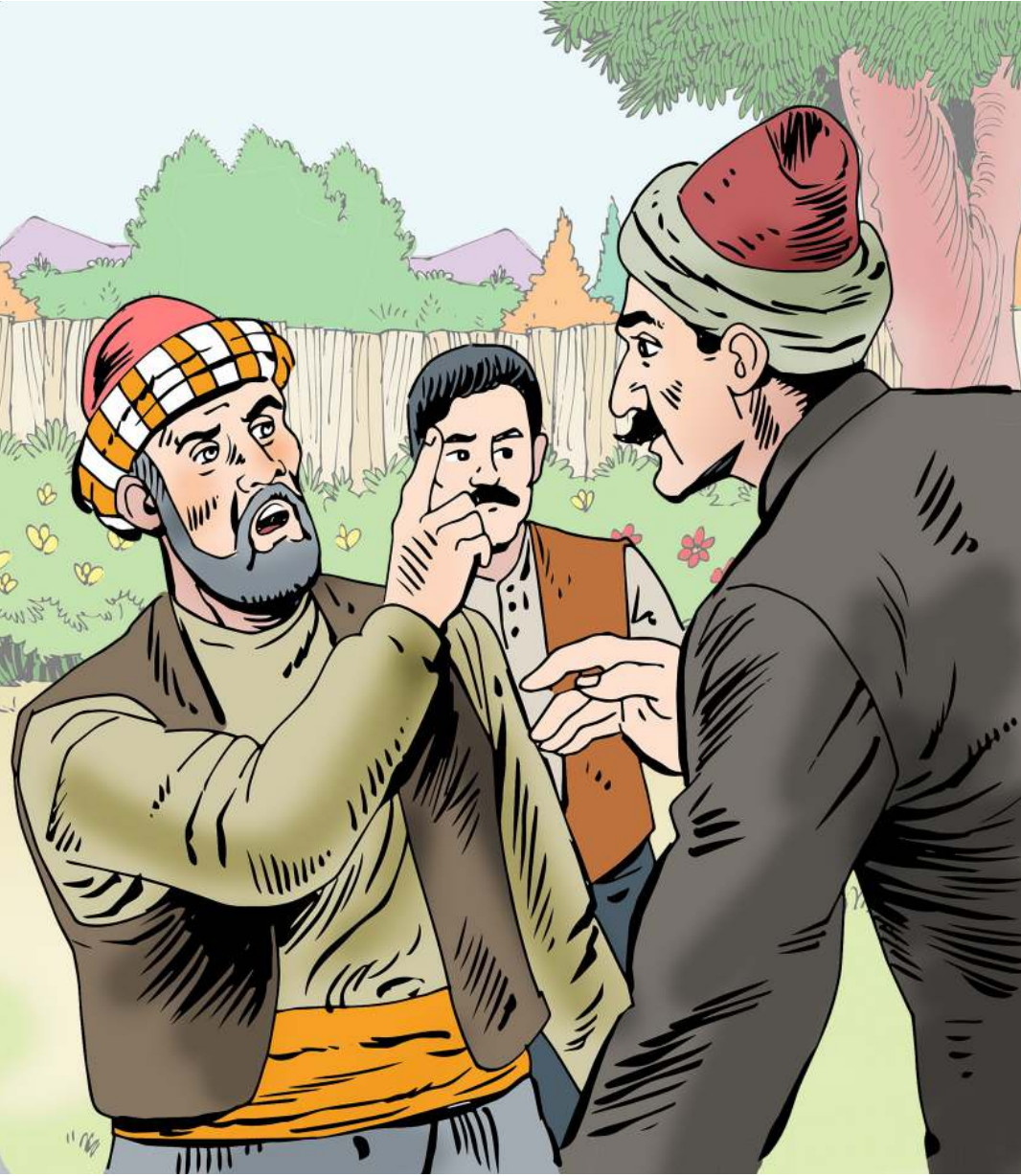
Köy meydanında toplanan ağalardan Kadir Ağa, herkesin sevdiği, saydığı bir kişiydi. Bu yüzden de ilk konuşmayı o başlattı:

– Ağalar! Beyler! Yiğitler! Hatunlar! Gün birlik olma günüdür. İşte Fransız gelmiştir. Yüzlerce yıllık Türk yurduna el koymuştur. Artık yeter! Bu işgale karşı direneceğiz.

Kadir Ağa'nın konuş-

masını duyan Ökkeş çok heyecanlandı. Günlerdir düşündükleri gerçek oluyordu. Artık Fransızlara karşı direneceklerdi. Birden heyecana kapılıp söze girdi:

– Vatana canımız feda!

Kadir Ağa, Ökkeş'in bu halini görünce tebessüm etti. Sonra da konuşmasına devam etti:

– Yiğidim Ökkeş... İşte gördünüz, Türk'ün yiğidi bol olur. Cesuru çok olur. Şimdi biz de toplanalım. İşte silah, işte düşman! Aman vermeyelim. Tez gidip baskın verelim. Vatani, bu Fransız'a bırakmayalım.

Kadir Ağa konuşmasını bitirince ortaya bir sandık getirildi. Sandığı açan Ökkeş, ilk tüfeği eline aldı. Zaten günlerdir atış talimi yapıyordu. Bu durumu gören Kadir Ağa, yeniden konuştu:

– Haydi, yiğitler! Siz de alın! Düşmana karşı duralım. Köyümüzü de ilimizi de koruyalım.

Kadir Ağa da tüfeğini alınca hep birlikte at bindiler. Ökkeş'in kendi gibi genç bir atı vardı. Ne zamandır atıyla talim eder, etrafı gezerdi. Babası oldukça yaşlı olduğu için evin işleri de ona kalmıştı. Amcası Çanakkale'de abisi de Filistin'de şehit düşmüştü. Anadolu'nun her evi böyleydi. Yıllar süren dünya savaşı, her yanı etkilemişti. Neredeyse şehidi olmayan ev kalmamıştı. Türkler vatanlarını korumak için cepheye koşmuşlar, canlarından vazgeçmişlerdi. Ökkeş de böyle düşünüyordu. Vatanını korumak için şehit olmaktan kaçmazdı. Şimdi de bu amaç için at sürüyordu.

Çok geçmemişti ki Kadir Ağa eliyle dur işareti yap-

tı. Herkes neden durduklarını merak ediyordu. Durdukları yer, tepelerin arasında bir yerdi. Osmaniye de bu tepelerin hemen ardıydı. İşte bu anda bir gürültü koptu. Ökkeş silahına davranıp birden arkasını dönünce onlarca atlı gördü. Bunlar diğer müfrezelerdi. Fransızlar, sadece Osmaniye değil, Adana bölgesini de işgal etmişti. Bu yüzden de her bölgeden direnişçiler bir araya geliyordu. Bunlara Kuvayımilliye adı verilmişti. Başlarında da gizli görevli askerler vardı. Ökkeş'in katıldığı müfreze de böyleydi. Kısa süre önce köye gelen bir yüzbaşı, Kadir Ağa ile uzun uzun konuşmuştu. Ökkeş ilk defa orada Mustafa Kemal Paşa ismini duymuştu. Dediklerine göre, Mustafa Kemal Paşa Kuvayımilliye'nin lideriydi.

Ökkeş, gelenleri tanıdığı için olduğu yerde kaldı. Zaten bu anda da atlılardan biri bağırdı:

– Bre ağalar! Biz olmadan mı cenk edersiniz?

Kadir Ağa hemen cevap verdi:

– Seni beklerdik Hüseyin Ağa. Çok geçmez, diğerleri de gelirler.

Kadir Ağa, konuşmasını bitirmişti ki birden yağız atların kişnemesi duyuldu. Gelenler Maraş'tandı. Çok geçmeden diğer müfrezeler de yetişti. Atlıların sayısı epey artınca Kadir Ağa konuşmaya başladı:

– Yiğitler! Gün, meydan günüdür! Gün, cenk günü-

dür! Gün, düşmanı kovma günüdür! Sakın yılgınlığa kapılmayın! Vatan bizden görev bekler! Binlerce yıllık Türk yurduna el sürmek isteyenler, tepelerin ardındadır. Sakın geri durmayın! Bilsinler ki Türk'ün yurduna Türk'ten başkası hakim olamaz. Zaffer ancak inananlarındır! Allah yolumuzu açık etsin!

Kadir Ağa'nın konuşması bitince herkes dörtnala at sürmeye başladı. Yıldırım gibi tepelerin arasından geçiyorlardı. Ökkeş'in atı da yorulmak nedir bilmeden koşuyordu. Sanki o da Ökkeş gibi vatani için cenk meydanına gitmek istiyordu.

Kısa bir süre sonra Ökkeş hızla öne geçti. Atı epeyce hızlı olduğu için İncirli denilen yere kadar ilerledi. Burada

